

A
11183

E. ADAMSONS

ČIGANMEITĒNS

RINGLA

M. KOVAĻEVSKAS ZĪMĒJUMI

EM. BENJĀMINAS IZDEVUMS
RĪGĀ 1939

3276
A
11183

E. ĀDAMSONS

ČIGĀNMEITĒNS
RINGLA

M. KOVAĻEVSKAS ZĪMĒJUMI

E. BENJAMINĀS IZDEVUMS
RĪGĀ 1939

L. V. B.
№ 358168

0309021202

Čigānmeitēns Ringla

Čigāntautai, kā jau zinams,
Mielasts meža vidū svinams;
Sprēgā ugunskurs, ap to
Sievas naski saimnieko,
Viri pārrunā par zirgiem,
Jēriem, auniem, gada tirgiem.
Tālāk vecāmāte Jaža
Sēd — tai galvā teika daža.
Bērnī apkārt salīp tai,
Lūgdamies pa pasakai.
Bet visvairāk kāro to
Meitēns galvu pinkaino,
Apaļa tā ir un vingra —
Tā jau Luša meita — Ringla.

Tai ir sarkans lakatiņš,
Košs kā zemeņoga viņš,
Svārki raibi, ko tur teikt —
Nevar apbrīnot vien beigt!
Ringla paceļ snīpīti,
Vecāmāte pipīti,
Pakš, pakš, ievilk saldu dūmu
Un tad pašķir kuplu krūmu,
Kuņā smaidīgs, gaišs un maīgs
Lūkojas jau mēness vaīgs.
„Bērnī, man kas prātā nāk,“
Vecāmāte stāstīt sāk:
„Silā dzīvo lācis Ričus,
Redzējis ko čigāns Pičus.

Stiprāks tas par lauvu pašu,
Nogāž ozolu ar dvašu,

Bet viņš ir liels kārumnieks,
Kuram medu našķot prieks.
Medus muižā dzīvo tas,
Un tam netrūkst itnekas:
Piparkūkas, rauši saldi,
Kriņģeļiem tam pilni galdi.
Ringla, auša, tev, paties,
Derētu tur ciemoties!“
Vieglā vējā plivo liesmas,
Atskan čigānbērnu dziesmas —
Dzied ar Lallu Čvekus tā:
„Jauki mežā, ai dai dā!“
Bet tad mēness teic: „Man šķiet,
Laiks jums, mīļie, gulēt iet!“

Žigli tuvojas jau miegs.
Reizē stiprs tas un liegs —
Visi drīz jau telti mit
Un tad miega varā krīt.
Tikai Ringla nomodā,
Jo par Riču domā tā.
Medus garžo tai pārlieku,
Bet kā iegūt tādu prieku?
Vējš top palaidnīgs un sauc:
„Ringla, prom pie Riča trauc!“
Katrs putns, koks un taka
Ringlai, šķiet, to pašu saka,
Un pat vijolite zilā
Savu kluso balsi cilā:

„Ai, cik jauka pasaule,
Ringla, nepaliec vairs te!“
Visi dus — pat mēness kokā,
Lielo galvu balstot rokā.
Tik kāds ods vēl apkārt skraida,
Bet to Ringla mājās raida,
Un tad viegli aiztek viņa,
It kā sila cielvaiņa.

Tek un tek un domā klusi
Sevi tā: „Uz kuŗu pusi?“
Pag, lūk, Ozoltēvs stāv sirmais —
Viņš man ceļu rādīs pirmais.“
Ringla nav nebūt tik kautra,
Prasa Ozoltēvam jautra:
„Teic, kur dzīvo Ričs, tas lācis?“
„Viņš nereti šurp ir nācis,”

Atbild Ozoltēvs, „es zinu,
Kur viņš mīt, bet pirms to minu,

Izdari tu darbu šādu —
Te, lūk, kur visapkārt rādu,
Sabīrušas zīles riekšām,
Tik tās meža cūku iekšām.
Tās te nāk un zemi rok,
Tā ka mani spēki plok.

Visas zīles salasi
Un tad projām aiznesi!“
Tās te ir visapkārt grēdām,
Bet vai tādēļ vietas bēdām —
Ringlu gan tās nenomāc,
Zīles prom tā žigli vāc.

Un kad darbu beidzot veic,
Lielais koks tai laipni teic:

„Eji, lūk, uz šito pusi,
Saulite kur uzkāpusi.“
Ringla lec uz vienas kājas —
Nu ir rokā Riča mājas!
Aizskrien meitēns, ai dai da,
Ozoltēvs pat pasmaida,
Smaida vāvere un bekas,
Ziedi smaršīgie uz tekas.
Saulite jau brangi silda,
Bet te piktas balsis pilda
Piemiligo rita gaisu,
Bēglei nesot vēsti baisu:
„Kur ir Ringla, urkšķ, urkšķ, urkšķ,
Mūsu vēders kurkšķ, kurkšķ, kurkšķ!“
Ringla atskatās — ak vai,
Meža cūkas seko tai,
Lielas, mazas, resnas, liesas,
Dusmīgas no visas tiesas.
Tās drīz Ringlai apkārt stājas,
Lai cik žiglas viņai kājas.
Mežābelei piespiežas
Meitēns kliegdam: „Kas tad tas?“
Vecā meža cūka sāk
Runāt tad visprātīgāk:
„Jā, tu aplam ļauna bijī,
Visas zīles apļasīji.
Nu mums nav ko graužt nekā —
Nevar, Ringla, nevar tā!“
Kviēc tad citas: „Urkšķ, urkšķ, urkšķ,
Mūsu vēders kurkšķ, kurkšķ, kurkšķ!“
„Ko ar tevi darīsim?“
Vecā jautā, „gudrosim!“

Cūkas ilgi apspriežas,
Kopā cieši saspiežas,
Beidzot spriedums gatavs tiek
Un to Ringlai priekšā liek:
„Sagādā mums šē uz vietas
Šādas patīkamas lietas —
Kāļus desmit birkavus,
Tikpat arī burkānus,
Kartupeļus, bietes grēdām,
Gals lai mūsu lielām bēdām,
Saldus ābolus simts sieku
Mūsu vēderiem par prieku,
Šurp, nes šurp šo mūsu daļu,
Ātrāk neredzēt tev vaļu!“
Ko nu darīt? Cūkas gaida
Un, kā parasts, sevi smaida.
Bet kā gan lai Ringla smeij?
Te aust gaisma dvēselei.
„Meža cūkas, pirms to daru,
Vai kaut ko jums palūgt varu?
Ko? To teikšu jums tūlit:
Atļaujiet jūs pakasīt!“
Pirms to izteikt Ringla beidz,
Cūkas atbildēt jau steidz:
„Kādēļ ne? To var, to var —
Tikas mums, kad sānus skar!“
Citas piebalso: „Ja gan,
Urkšķ, urkšķ, urkšķ, ir man, ir man!“
Ringlai atkal darba gana,
Bet tā sekas drīz jau mana,
Rokā akmens šķemba asa
Un tik kasa, kasa, kasa

Meža cūku sānu sarus,
It kā ilenus tik garus,
Viena līdz pēc otras tās,
Blākš — pie zemes noveļas;
Kas vēl tikušas nav klātu,
Gaida pazemīgu prātu.
Beidzot visas zemē gul,
Urkšķ un gaisu kājām kuļ.
Saule, kas mit debešos,
Svētlaimīgos vārdus šos
Meža cūku acis lasa:
„Jauki dzīvot tam, ko kasa.“
Kamēr bars šo meža rukšu
Valstās, Ringla nolemj: „Mukšu!“
Bēg pār laukiem tā, cik jaudas,
Jo tiklīdz no savas snaudas
Meža cūkas pamodīsies,
Viņas atkal pakaļ dzīsies.

Bet tām saulītē tik liksmi
Un pēc kasišanās tiksmi,
Ka ne prātā nenāk celties,
Tik uz otriem sāniem velties.
Tā nu Ringla droši iet
Tur, kur pareizāk tai šķiet.
Pēkšņi te uz pļavas kādas
Aina jocīga tai rādas:
Košu ziedu apbrinoti,
Dievgosniņu aplidoti,
Divi mazi zaķēni
Spēlējas kā kaķēni.
Virslūpa tiem pušu šķelta,
Acis gluži kā no zelta,
Ausis garākas kā paši,
Abi turas itin braši.
„Ei,“ sauc meitēns, „ļipad - ļepas,
Ko jūs darat? Dodiet ķepas!“

„Didamies aiz garlaicibas.
Tālus ceļus mērot gribas,
Saka tie. Tad Ringla: „Draugi,
Tālu eju es.“ — „Nu, raugi,
Pievienosimies, paties,
Gribam labi izskrieties,
Runā zaķēni. — „Jūs gan,
Atbild Ringla, „bet vai man
Kāda patika ir skriet?“
„Mēs jau arī varam iet.“
„Es uz Medus muižu eju,
Redzēt Riča laipno seju.“
„Visu darīsim, ko spēsīm,
Gan varbūt tev noderēsīm.“
„Nu, tad līdzī nēmu jūs,
Meitēns teic, „gan labi būs.
Kam jūs skumdināšu tiši,
Nāciet, mīļie garausiši!“

Tā nu visiem trim zem kājām
Ceļš ir viens — uz Riča mājām.
Bet te kāds tos uzrunā:
„Kur nu, kur nu jūs tad tā?“
Melnos svārkos, vesti baltu,
Augumu tāpat jo staltu,
Žagata sēd stabā viena —
Ekur neveiksmīga diena:
Nav ar ko tai parunāt!
Nāk nu ceļinieki klāt.
Zaķēniem nav sirdī viltus,
Tie tūlīt teic vārdus siltus:
„Ejam mēs ar soli brašu
Prom uz Medus muižu pašu.“
„Ak pie Riča“, iesaucas
Žagata un palecas.
Runā zaķēni ar to,
Žagata tak aizlido.

Tad teic Ringla: „Vientiesiši
Esat jūs, ne garausiši!
Kam to visu sacijāt?
Nelaime, nudien, būs klāt!
Žagata tak liela plāpa,
Tā pēc jaunām vēstīm slāpa,
Dabūjusi tās, tūlīt
Visiem skrēja izstāstīt.
Pateiks tēvam, tad būs bēdas,
Sāks tad dzīt viņš mūsu pēdas,
Mani it kā stirnu medīs,
Atradīs un mājās vedīs.“
„Gan pie Riča tiksi tu—
Panāksim mēs žagatu
Un tai klusēt palūgsim.
Viss būs labi, kā līdz šim,“
Abi zaķēni tā spriež,
Bet uz citu pusi griež
Ringla viņu domas tā:
„Žagata jau gabalā.“
„Kas par to!“ tā zaķi klaigā,
„Panāksim to īstā laikā!

Noskriet žagatu mums nieks —
Tāds uz skriešanos mums prieks.“
Kā no kramenīcas lodes,
Zaķēni tā projām dodas,
Pierauj mugurai ik ausi,
Skrej un domā: „Cik mēs gausi!“
Bet vēl mirklis apkārt nav,
Kad tie atpakaļ ir jau,
Priecīgi tie stāsta nu
Meitēnam par žagatu:
„Notvērām to brīdī tajā,
Savā balsī negantajā
Kad tā jauno vēsti skudrām
Stāstīja un bitēm gudrām.
Apsolījās nesacīt,
Kuņā malā Ringla mīt
Tā līdz mūža galam savam
Gudram Lutim, tēvam tavam.“
„Labi, ka vēl tā,“ teic Ringla
Un tad tālāk dodas vingra.
Zaķēni lik ločus lec —
Tāds tiem paradums ir vecs.

Tā ir jauka staigāšana,
Driz tak plāpu sekas mana.
Ringla plāvu viršus plūc,
Bites te visapkārt dūc:
„Ringla iet pie medus Riča!
Ringla iet pie medus Riča!“
„Bitītes, jel rāmas esat,
Labāk medu dravā nesat.“
„Medu našķos lācis stiprais,
Ringla, čigānmeitēn nīprais!“
„Bitītes, kam jūs tik diktas?“
Tad tās top pavisam piktas:
„Dzelsim, meitiņas, šo aušu,
Driz būs tai daudz medus raušu —
Ričus, Ričus cienās to,
Katra lai to ievaino!“
Vieglāk uzveikt lauvu baigu,
Nekā zelta biti naigu.
Zin to Ringla, meža bērns,
Kas nu kļuvis kluss un lēns.
Ko nu darīt? Ko nu sākt?
Padom, padom, laiks tev nākt!
Veikla, kā jau čigānam,
Mēle ir šim meitēnam.
„Ja jūs mani dzelsiet sīvi,
Pašas beigsiet savu dzīvi,“
Ringla saka maigi tām —
Bitēm brūni zeltainām.
„Esmu čigānmeitēns priecīgs,
Brālis man ir virsis niecīgs.
Lūk, man lauku puķes klanās,
Skatīdamās acis manās.

Paraugieties manās māsās —
Kādās tās ir košās krāsās,
Skaistākas par mani viņas,
Ai jūs, medus nesējiņas!
Dzeliet tās, ne mani vārgu,
Savākdamas medu dārgu.“
Bites spriež: „Teikts labi tas!
Skriesim viršos, meitiņas!“
„Skrejiēt, zeltspārnītes, skrejiēt,“
Ringla teic, „un ziedos ejiet!“
Aizskrej ziedos tās labprāt,
Un nu ceļu turpināt
Ringla sāk ar zaķēniem,
Bet vairs negrib veikties tiem —
Mežiem gala nav, ne malas,
Un tur balsis skan un čalas:
Dūdo meža balodis,
Irbe svelpj: „Ceļš aplams šis!“
Dzeņi kaļ, teic vāvere:
„Kādēļ, draugi, nākat te?“
Putniņš titiņš brižam sauc:
„Ti-ti, kas jums ceļu jauc?“
Tā starppriedēm, bērziem slaidiem,
Kas ir pilni gaužiem vaidiem,
Stāv tie lielā neziņā.
Bet kad Ringla saka tā:
„Zaķēni, vairs labi nav!“
Pēkšņi atskan skaļš: „Mi-au!“
Kliedz tad zaķi: „Nu ir gals —
Tā ir runča Mikus balss!
Viņš ir slavens medinieks,
Ceļotājs un gudrinieks.

Pusmūžu viņš mežā bijis
 Un šai pusē pavadījis.
 Tas gan izeju mums rastu
 Un uz ceļa uzvest prastu.
 Tur viņš žagarkaudzē mīt,
 Nedod, Dievs, to ieraudzīt!
 Garas ūsas, acis spīd,
 Bomis plecos draud ikbrīd!“
 Zaķi čukst: „Viņš ļoti dzirdīgs,
 Redzīgs tumsā pat un sirdīgs.

Kad tam tuvumā kāds nāk,
 Šnākt un splaut tūlit viņš sāk.“
 Ringla teic: „Kamēr te ciešu,
 Labāk tad pie viņa iešu.“
 Zaķēni kaut vaimanā,
 Iet pie runča Mikus tā.
 Mikus nams nupat ir klāt.
 Iznāk kalps, bet nelabprāt,
 Teikdams: „Pagaidi vēl tu —
 Mikus samaj kafiju.“

Paiet laiks, un Ringla gaida,
 Beidzot saucienu tā raida.
 Iznāk kalps un saka gausi:
 „Mikus mazgā labo ausi.“
 Paiet laiks, un Ringla gaida,
 Beidzot saucienu tā raida.
 Iznāk kalps un saka gausi:
 „Mikus mazgā kreiso ausi.“
 Ringla ciešas, ciešas gan,
 Bet tad teic: „Nu pietiek man!“
 Žagarkaudzi — braku-briku —
 Sagāž tā un gaida Miku.
 Kā melns padebess tad nākdams,
 Rūkdams, spļaudidams un šņākdams,
 Izlec Mikus sparīgi
 Un tad jautā svarīgi:
 „Miau, kas notiek te par brēku?
 Kas te sagāž manu ēku?“
 Runcis Mikus skatu stingru
 Vēro palaidnīgo Ringlu.

Pēkšņi abi pazistas,
 Un tad Ringla atzistas:
 „Mūsu veco runci, Miku,
 Kā es meklējusi tik
 Tevi visās malu malās,
 Kokos, pagrabos un alās!
 Kam tu aizgāji no mums —
 Tas ir visiem jautājums.
 Pamest tādu dzīvi jauku
 Gan pa teltīm, kulbām, lauku!
 Jēra gaļu ēdi kārs,
 Te tu kļūsi gluži vārs.“
 Mikus paceļ balsi skaļu:
 „Labāk pašam pelnīt gaļu.“
 Zaļām acīm nozibsni:
 „Brīnumjauka dzīve šī!“
 Ringla teic: „Lūk, kas par lietu —
 Nepazīstu es šo vietu,
 Es uz Medus muižu eju,
 Bet nu ceļu pazaudēju.“

„Mīlā Ringla, eji, rau,
Pa tām birzīm prom, mi-au!“
Ringla viņu apbrīno:
„Kā tu zini visu to?“
Mikus atbildēt tai trauc:
„Kas ķer peles, tas zin daudz!“
Tā tie mīļi sarunājas,
Kamēr jācilā ir kājas.
Ringla un tās kaķis klusi
Katrs iet uz savu pusi.

Ceļš nu tālāk lai tiek veikts
Pa tām birzīm, kā jau teikts.
Gājiens nebūtu par grūtu,
Rāmāki ja zaķi būtu—
Te pa kreisi, te pa labi
Aizšaujas kā lodes abi
Un kad atgriežas, tad smeļ:
„Ekur labi ir, kad skrej!“
Kas gan var tiem izsekot?
To jau tikai suņi prot,

Žiglā Ringla tomēr ne —
Zaķēni to nokausē.
Putni ogas viņai nes,
Riekstus mundras vāveres —
Ko tas līdz? Tā kustas gausi,
Ceļi put kā milti sausi.
Saule dedzina pārlieku,
Nesagādādama prieku.
Beidzot, gluži pagurusi,
Ringla zaķēniem teic klusi:
„Garus ceļus paveikt spētu,
Ja tā saule nekarsētu.“
Saulīte to dzird un, proti,
Apvainota paliek ļoti.
„Labi,“ viņa nolemj sevi:
„Vairs es nesildišu tevi.“
Un tūlīt top vēsāks gaiss,
Kas tā negurdina vairs.
Ringla priecīga kā kvasu
Padzer lauku tulpju rasu
Un kā tulpe pati spirgta
Skrej pār lauku laukiem žirgta.
Nonāk tad pie kāda koka,
Kuru skaudri vēji loka.
Viens, div, trīs, tā augšup kāpjas
Un tad likā zarā rāpjas,
Smej un klaigā vēl turklāt:
„Medus muiža drīz būs klāt!“
Aizmirst koks, ka plosās vēji
Un sāk arī smieties spēji,
Tikai mazie zaķi abi
Sačukstas: „Nav atkal labi.“

Tie, kas citkārt bij tik jestri,
Pēkšņi jūt, ka paliek dzestri.
Un kad Ringla tālāk dodas,
Tai daudz jautājumu rodas;
Prasa bezdelīgām žiglām:
„Kurp jūs traucat cauri miglām?“
Atbild tās: „Kas te vairs sirgs?
Projām, vidžu, vidžu čirks!“
Prasa dzērvēm, kurp tās trauc,
Gulbjiem. „Projām!“ visi sauc.
Prasa ziediem, kādēļ vist.
„Ai, mūs rīta salnas nīst.“
Prasa lapām, kādēļ birst?
Lapas atbild: „Daba mirst.“
Nu sāk nīprā Ringla trūkties,
Labo sauli gauži lūgties,
Bet tā nedzird vārdus šos,
Paslēpusies mākoņos.
Un tad kuplām pārslām liegi
Sanāk mīksti, dziļi sniegi.
Ringla mežā iet, ak vai,
Neklājas vairs labi tai:
Sajūt, sajūt kājas basās
Ledus adatiņas asās,
Gaužus vārdus mēle runā,
Strautiņš rodas padegunā,
Zobiņi jo siki klab,
Lakatiņš kā āda grab,
Sasalis viscauri ragā,
It kā dadža lapa vagā.
Meitēns stāv ar zaķēniem,
Trīc un dreb nu blakus tiem.

Bet tad dziļā mežā šajā,
Bridi visugrūtākajā,
Ak tu brīnums, brīnums tirs,
Kāpj pa sniegu varens virs.
Pinkains tas un rūc pie sevis:
„Ta ta ziemu Dieviņš devis!”
Kaut tam iznešanās baiga,
Labsirdīgs tas ir no vaiga.
Nūja tam, lai nepaklūp,
Zobos kunga pipe kūp,

Kur viņš iet, tur paliek ledū
Rauši, cepti tīrā medū.
Ringlai pamirst sirds — tā zin,
Ričs tas ir, ko visi min,
Medus muižas īpašnieks —
Kāds tas prieks, ai, kāds tas prieks!
Ričus milīgs apstājas,
Runā tā un miņājas:
„Balodis pie manis bija
Un man visu pastāstīja,

Kā tu, Ringla, manas mājas
Sen jau meklējot bez stājas.
Saku, redzēsi tu tās,
Kāp nu tik man pičpaunās!“
Iet uz muižu viņi tā,
Apkārt zaķi ļepadā.
Mūžam gribētu tā jāt
Čigānmeitēns, bet jau klāt
Medus muiža brīnumjaukā.
Lāča māte iztek laukā,

„Ringlīt,“ teic, „še medutiņu,
Palaizi nu drusku viņu!“
Ringla laiza, sacīt lieki —
Nu tik sāksies beidzot prieki!
Kambaros ved Ričus pats,
Atklājas tur tikams skats:
Seši mazi lācēni
Apaļi kā rācēni
Sēd uz galda un uz grīdas,
Laužas, ņamā, valstās, didās.

Galds ir medus podiem klāts,
 Tā ka ieliksmojas prāts.
 Griestos rauši karājas—
 Izskatās tik labi tas!
 Visi tad pie galda dodas,
 Kur daudz omulības rodas:
 Ringlai medū spulgo zaigi
 Deguns, pierē, smakrs, vaigi,
 Vienā rokā krīngelis,
 Otrā židu beigelis.

Lāča māte kāpj ar podiem,
 Kā uz kādiem lieliem godiem,
 Zaķēni pa vidu maisās,
 Diet ap milzu podu taisās.
 Lācēni jūt lielu slāpi,
 Dzeļ un dzeļ, līdz apgāž grāpi.
 Lāča māte grāpi ceļ,
 Lācēnuš pie malas veļ.
 Ričus laimīgs smaida vien:
 „Omulīgi mums arvien!

Eurā, paēsts nu! Kas prot,
 Lai nāk polku uzdancot!
 Lācēni, kā zināms, tūlas
 Un tie velti dejojot pūlas.
 Ringlai, redzot to, nāk smieklī—
 Dejo tā kā tauriņš viegli
 Lidz ar zaķiem, un, var just,
 Tie prot diet, ka ausis kust.
 Ričus arī, čaps, čaps, čaps,
 Dejotājs ir varen' labs.

Ričs tad saka: „Gana diet,
 Mācībā nu vajag iet!“
 Lācēnus Ričs māca šā
 Mežu tautas valodā:
 „Katrs iegaumē un zin,
 Kā būs skaitīt: jek, dui, trin.“
 Tad viņš liek tiem kāpaļāt
 Un uz pakaļkājām stāt,
 Bet, ak posts, tie, tikko ceļas,
 Augšupēdus atkal veļas.

Tā pie Riča paiet laiks,
Līdz tam nopietns kļūst vaigs.
„Nu es esmu padzīvojies,
Paēdies un pagulējies,”
Teic viņš un sāk durvis vērot,
„Tagad iešu spēkus mērot.”
Un kad teicis viņš ir tā,
Rūkdams iziet pagalmā.
„Apnikst reiz pat medus pods,
Un pie tā tad palikt — sods,”
Tā sāk domāt Ringla kārā
Un tad žigli izbēg ārā.
Ārā ir jau pavasars,
Zied, jau zied dažs ābeļzars.
Saulīte ir atkal omā,
Visu apglāstīt tā domā,
Arī Riču, kas pilns spara
Lielus spēka darbus dara:
Apkampj priedi tā ka krakšķ
Un tad pārlauž pušu, brakšķ.
Kaut gan bij tik jauki ziemā
Padzīvot pie lāča ciemā,
Tomēr prom iet Ringla nīprā,
Atvadās no Riča stiprā,

Atvadās no lācēniem
Un no abiem zaķēniem.
Zaķēni dod savu ķepu,
Aizcilpo tad lipu-ļepu.
Ringla iet — bet kas tad tas:
Lielceļš, rati tuvojas.
Brauc tur, ziemu bargi jutis,
Savos ratos gudrais Lutis,
Brauc no tirgus tas uz tirgu
Līdz ar Smoko — jauno zirgu.
Bet aiz zirga varen' brašā
Ratos sēd, lūk, saime plašā:
Čvekus, Čaris, Čaroro,
Šafla, Lalla, Maroro.
Kad tie Ringlu redz, tie klie dz:
„Kur tu biji? Roku sniedz!”
Un kad ratos iekāpj tā,
Lutis, tēvs, to uzrunā:
„Ej, kur iedama, arvien
Mājās reiz būs jānāk vien.”
Blakus vecaimātei Jažai,
Blakus aintai, vistai dažai
Laimīga sēd Ringla ratos,
Un tai magone ir matos.

BEIGAS

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0309021202

ALL 7 DEC 1969